

Predgovor

Iskreno priznajem da sam u mlađim danima izbjegavala čitati predgovore smatrajući ih dosadnima. Kako to obično biva, životno i istraživačko iskustvo ublažilo je nestrpljivost i samodostatnost mladosti, podučivši me da je svaka knjiga, usprkos autorovom imenu na koricama, rezultat kolektivnog truda. Danas prvo pročitam predgovor i/ili autorove zahvale, jer kazuju puno o samom djelu. Svaki se autor otiskuje u svojevrсну odiseju, nesiguran čeka li ga doista nakon brojnih peripetija sretan ishod kao u antičkom epu. Kako u kreativnim poticajima tako i u lutanjima i nesigurnostima, upućen je na baštinu prethodnika i konkretnu pomoć suvremenika.

Tijekom višegodišnjih istraživanja nailazila sam na brojne prepreke: zbunjujuće i kontradiktorne podatke, nedostupnost građe, tragove koje nisam mogla dokrajčiti slijediti. Da mi je netko rekao kako ću se u istraživanjima povijesti jednog velikaškog roda u modernom i suvremenom periodu latiti i oralne historije, ne bih mu vjerovala. No rekonstrukcija nekih sudbina i događaja jedino je na taj način bila moguća. Svoja istraživanja mogla sam dovršiti tek uz pomoć niza pojedinaca i institucija, od potomaka same velikaške familije, kolega i stručnjaka do istraživača-amatera i župnika.

Na prvom mjestu spomenula bih potomke Rauchovih, Branimira Vučetića, Christiana Steeba, pokojnu Mariju Iveković rođ. Vučetić i Henriette von Deym rođ. Steeb. Tijekom istraživanja pomogli su mi Mirjana Gross, Mira Kolar, Vlasta Horvat-Gmaz (Kajkaviana), Magdalena Lončarić, Spomenka Težak i Ljerka Šimunić (GMV), Marina Bregovac Pisk, Dora Bošković i Ela Jurdana (HPM), Željka Kolveshi i Slavko Šterk (MGŽ), Vanja Brdar Mustapić (MUO), Tea Rosić (Muzej grada Crikvenice), Vida Pavliček (DAVŽ), Marija Jenić (Ministarstvo kulture RH), Ladislav Dobrica (HDA), Dragan Damjanović (Odsjek za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta), Branka Molnar i Katarina Horvat (DAŽG), Pavao Maček, Enver Ljubović, Marijan Tenšek, Branko Šmrček (vlasnik dvorca Martijanec), sestra Berislava Grabovac (Lužnica), te župnici u Brdovcu, Donjoj Stubici, Pušći i Marija Gorici.

Zahvaljujem sljedećim institucijama i pojedincima na dopuštenju objave građe: Hrvatskom državnom arhivu, Državnom arhivu u Zagrebu, Muzeju grada Zagreba, Gradskom muzeju Varaždina, Kajkaviani, Ministarstvu kulture RH, Christianu Steebu i Nevenu Budaku. Zahvalnost dugujem i osoblju čitaonica HDA, DAŽG, NAZ te Pučkog učilišta Dragutina Novaka u Ludbregu.

Knjiga ne bi ugledala svjetlo dana bez voditeljice projekta MZOS-a *Hrvatska modernog i suvremenog doba: europski modeli i hrvatski identiteti*, Božene Vranješ-Šoljan, jer je ona rukopis, koji je dvije godine stajao kod izdavača, odlučila tiskati sredstvima svoga projekta. Naposljetku izražavam zahvalnost recenzentima te svima koji su pomogli da rukopis poprimi oblik knjige.

Knjigu posvećujem profesorici Mirjani Gross koja me otisnula na uzburkano historiografsko more.

U Zagrebu, 25. lipnja 2014.

Iskra Iveljić